

1770, 24.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN

ALIMENTA VIDVAE
EX BONIS MARITI ANTE DOTA-
LITIVM PRAESTITIVM DATA
SINT LOCO DOTALITII,

QVAM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE XXV. AVGVST. ANNO CIOICCLXX.

DEFENDET

FRIDERICVS AVGVSTVS HEINECCIUS,

OSTERFELD.

LIPSAE

LITERIS RVMFFIIS.

AN

ALIMENTA VIDVAE
EX BONIS MARITI ANTE DOTALITIVM
PRAESTITVM DATA, SINT LOCO
DOTALITII.

§. I.

Quum antiquitati Germaniae placuerit, vt
transirent virgines, quas in matrimo-
nium ducerent viri aequalis ordinis, ex
sua familia in familiam mariti, nec in-
taetam reliquit curam futurae viduae, si solueretur morte
mariti matrimonium, ne deesset, vnde deinceps vidua vi-
ueret. Ex hac cura videbantur originem cepisse dotes
illae germanicae, quas teste TACITO *de Mor. Germ. Cap.*
XVIII. mariti suis offerebant vxoribus. Neque illae do-
tes

A 2

tes

tes aliam videntur habuisse causam, quam vt exinde vxor vidua viueret. v. LVDWIG diff. *de dote mariti*, quaeque dos vidualitio seu dotalitio originem dedit. Dotalitii enim primaria causa fuit, vt in viduitate dignitatem suam tueri posset vidua, seu vt in vernacula *standesmäßig leben*. Distinguit quidem HEINECCIUS in *Elem. Iur. Germ. L. I. Tit. XI. §. CCXLIX.* dotalium in allode constitutum, ab eo vidualitio, quod ex feudo praestandum. Hoc enim dari putat in *compensationem dotis illatae in feudum*, addit tamen: in *future alimenta*. Est ergo generale quid in omni dote illa germanica et dotalitio, vt futurorum alimentorum viduae cura in eo deprehendatur. Neque *Wittmon* cuius in *LEGE BVRGVNDION. GVNDEBALDI. Tit. LXIX.* mentio fit, a vidualitio differre videtur. Neque antiqua versio *Cantic. Cantico*, c. 3. obstat, in qua legitur: *Ther hmo selveno mahelba mit dem Witthemo sineß heiligen Bluedes*. Vix enim intelligi potest de arrha illa sponfalitia, magis de illa largitione, quam suo sanguine fecerat sponsus, quo perpetuam sponsae conseruationem curaret sponsus. Hinc et apud *Anglo Saxones* dos *Wituma* dicebatur teste GRYPEN in *vxore theotisc. Cap. II. §. 3. p. 43.* vnde forsitan *Witthum* pro dotalitio ponitur.

§. II.

Quidquid vero sit, cum non sit animus ipsam dotalitii veteris causam atque origines et mutationes amplissimo commentario illustrare, id enim non ferret instituti ratio: hoc sufficiat, quanta etiam commixtio peregrini iuris cum patrio facta sit, tamen, non plane in dotalitio adhuc cessare antiquam illam alimentorum rationem, experien-

perientia docet. Quamvis enim maxime dotis romanae ratio habetur in determinando dotalitio, quam dotem dotalitium absorbet, inque cuius locum dotalitium quadruplicatis vfuris praestatur; tamen et promissionis et bonorum ratio simul habenda est. Quid enim prohibet, quominus sponsus consensu eorum, quorum interest, sponsae indotatae dotalitium promittat, ab iis praestandum, qui vel heredes sunt sponsi promissoris, vel successores, qui olim consenserant, adeoque ex bonis familiae nexis. Neque prohibitiua lex est, quae sponso adimit facultatem ex bonis suo arbitrio atque dispositioni liberae subiectis sponsae indotatae vidualitium constituendi. Ea enim iurium mixtura non finem dotalii immutauit, sed determinationem tantum certam constituit.

§. III.

Videntur autem populares ex peregrini iuris applicatione in hoc mutationem passi, quod non amplius alimentorum viduae praestandorum necessitatem marito semper imponant; sed soluto matrimonio ipsi viduae suae sustentationis curam relinquunt, neque amplius mariti hereditatem obnoxiam putent, vt ex ea viduae alimenta praestentur, quam quo vsque sua vel illata vel donationem propter nuptias, vel quidquid a marito in testamento vel pactis nuptialibus relictum fuerat, obtinuerit. His vero non obstantibus, non prohiberetur est iure, antiquissimorum morum rationem pacto adhuc firmare, quod fit, si dotalitium ad veterem rationem constituitur, quod postea viduae praestandum ab heredibus.

§. IV.

Hinc ex his praemissis facti speciem facilius decidamus. Titius sponsae suae in pactis nuptialibus consensu agnatorum, quamvis dotem non intulisset, ea intentione, vt post eius obitum, si ipse prior decederet eamque viduam relinqueret, haberet vnde viveret, dotalitium constituit in eum modum, vt quotannis ex redditibus fundi certi CCC Vallenses ab heredibus soluerentur, addita praeterea in securitatem promissi hypotheca expressa eidem fundo iudicialiter imponenda. Postquam per quatuordecim annos vtrique coniuges in matrimonio vixerant, moritur maritus. Vidua, cui ex pactis nuptialibus dotalitium debebatur consensu agnatorum iam heredum defuncti mariti promissum, exercet ius retentionis in fundo mariti, in quo habitauerant, vtrique coniuges, partim vt interim alimenta habeat, partim, vt retento illo cogeret heredes ad exsoluendum dotalitium. Antequam heredes adeant hereditatem, singulaque conficiant, viduaeque dotalitium praestent, biennium abiit. Singulis annis vero per hoc biennium ex retento illo fundo vidua tantum CC Vallenses acquisuerat. In tertium annum soluunt heredes CCC Vallenses promissum dotalitium. Vidua ex fundo retento rationes reddit, atque iis probat, se per biennium tantum CC vallenses accepisse, atque postulat, vt quae desunt dotalitio per biennium, videlicet CC Vallenses, praestentur ab heredibus. Quaesitum itaque est, *virum recte, id, quod per biennium in dotalitio defuerit, ab heredibus peti possit, an vero illa alimenta ex fundo mariti retento capta, sine loco dotalitii.*

§. V.

§. V.

Videtur quidem, vidua frustra quidquam petiisse amplius, quam quod iam acceperat, ob hanc quidem rationem: cum enim ea sit vidualitii ratio, ut ex eo alimenta obtineat vidua; iam vero alimenta, quamvis minori summa ex mariti bonis ceperit vidua, sine obtento cessare debere causam petendae summae, quae defuerat summae dotalitii. Quidquid enim ad finem certum definitumque constitutum est, illudque minori sumtu perfici potest, ut finis obtineatur, nihilominus ratum erit, licet non id impensum sit, quod determinatum prius fuerat. Itane et vidua per biennium ex mariti bonis CC Vallengibus sustentata, contenta sit, quamvis debuisset CCC Vallengibus ali.

§. VI.

Sed recte, arbitror posse viduam adhuc in proposita specie CC Vallenges ab heredibus petere. Recte enim monet PVTTERVS in *Elem. Iur. Germ.* §. 347. *a tempore mortis mariti, a quo computari incipiunt termini percipiendis dotalitii redditibus definiti.* Sequitur itaque ius perfectum statim viduam habuisse ad CCC Vallenges a mortis mariti tempore. Debebant ergo heredes CCC Vallenges. Neque vero propterea ab heredibus promissi dotalitii summa minui potest, quod minori summa alimenta haberit vidua; tenentur enim integrum dotalitium praestare, in quod praestandum consenserant: cum praeterea viduae liberum sit, an omnes dotalitii redditus in sua alimenta impendere, an adhibita parsimonia velit sibi quidquam futurae forsitan necessitati referuare, Non autem videtur
vidua,

vidua, quae per biennium contenta fuerat, vel quod magis est, contenta esse debuerat CC Vallensibus, suo renunciaſſe iuri: quippe expectandum ipſi fuerat, donec cauſae hereditariae compositae fuerant, vt ex hereditate dein ſuum conſequi poſſit. Nollem tamen concedere, per biennium adhuc integrum dotalitiū petere poſſe viduam, ac ſi, quae alimenta ceperat, praeter dotalitiū accepſſet. Nihil enim viduae debebatur, quam CCC Vallenses, in quam ſummam recte ea computanda, quae ex fundo mariti obtinuerat.

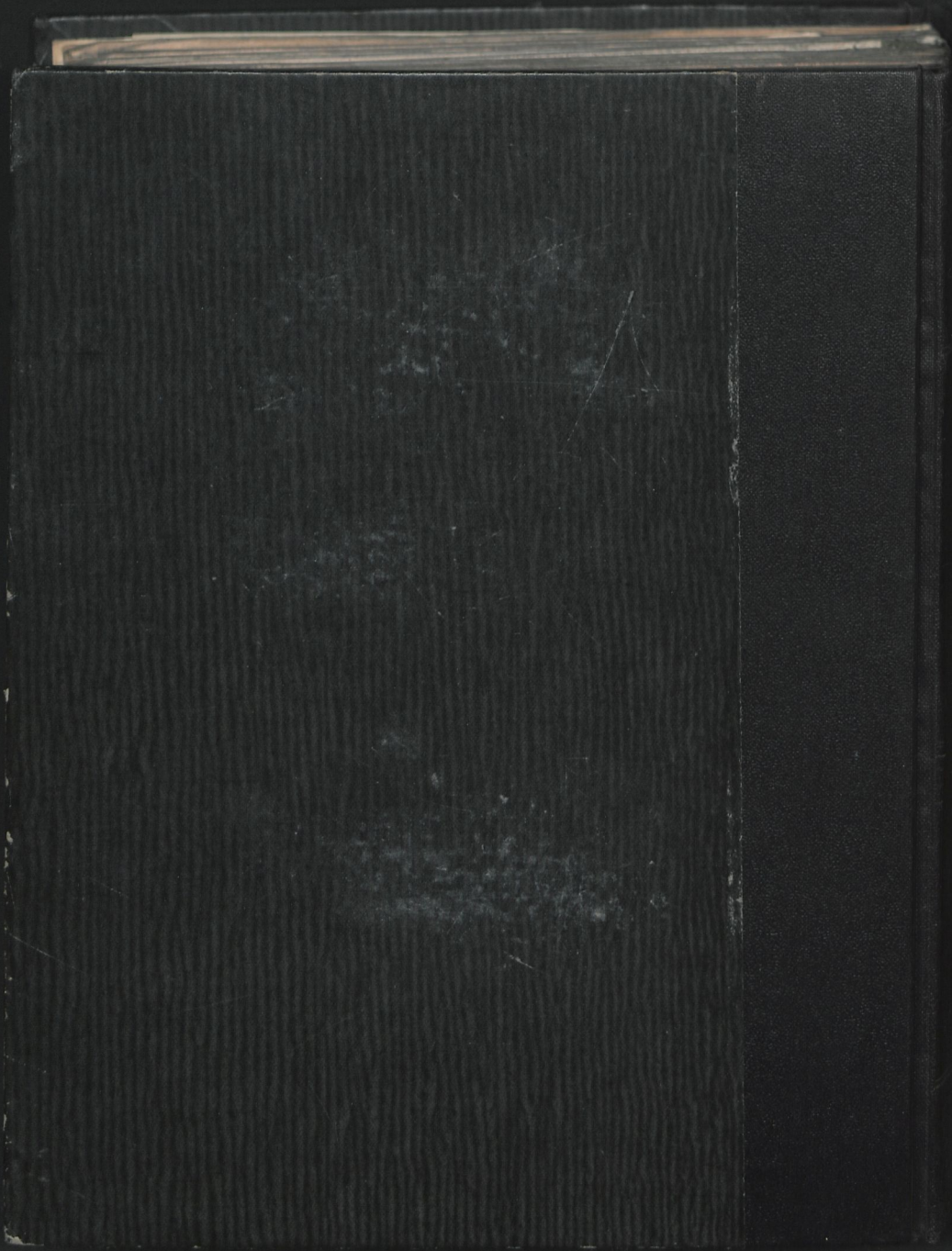
T A N T V M.

VD18

ULB Halle 3
007 208 200

1770, 24

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN

ALIMENTA VIDVAE
EX BONIS MARITI ANTE DOTA-
LITIVM PRAESTITVM DATA
SINT LOCO DOTALITII,

QVAM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE XXV. AVGVST. ANNO MDCCCLXX.

DEFENDET

FRIDERICVS AVGVSTVS HEINECCIUS,

OSTERFELD,

LIPSIAE

LITERIS RVMPPFIIS.

